BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 200 - 25 Kuruş

12 - Mart - Çarşamba - 1952

EŞRARIN ÇOCUĞU

SUZANIN BU ANİ HAREKETİ LEON İÇİN BİR DARBE OLDU

"KİRALIK? NE ZAMANDAN BERİ? NEREYE GİT. Tİ ACABA?

16/2

KİRALIK

HEMEN EV SAHİBİNE KOŞTU.

SABAHLEYİN ERKENDEN EVİ BOŞALTACAĞINI SÖYLEDİ. MACARİSTANA GİDECEĞİNİ SÖYLEMEDİ AMA BEN TAHMİN ETTİM.

YANINDA BİR ÇOCUK VAR MIYDI?

BİR ARKADAŞININ ÇOCUĞUYDU. VERDİĞİNİZ MALÛMATA TEŞEKKÜR EDERİM.. ALLAHA ISMARLADIK.

EVET.. HATTA UZUN YOLCULUĞA NASIL TAHAMMÜL EDECEK DİYE DÜŞÜNCELİYDİ. AMA MATMAZELİN ÇOCUĞU VAR MIYDI?

BENİ KOYDUKTAN SONRA GİTTİ.. KARARI KATİYMİŞ.. ÇOCUĞU DA GÖTÜRMÜŞ.. BU, ONUN, KENDİ ÇOCUĞU OLDUĞUNA DELİL DEĞİL Mİ?

MACARİSTANA.... MUHAKKAK O DA BENİ DÜŞÜNÜYORDUR. AMA NEYE YARAR ARTIK. BEN DE NE DİYE HEP ONU DÜŞÜNÜYORUM.

İÇİNİ DÖKECEK BİRİNİ BULMAK İÇİN SOKAĞA ÇIKTI. İRADESİNE HÂKİM OLAMADI. BARA GİTTİ.

GİREBİLİR MİYİM?

OH LEON SEN MİSİN? NE MELUN OLDUM BİLSEN

200

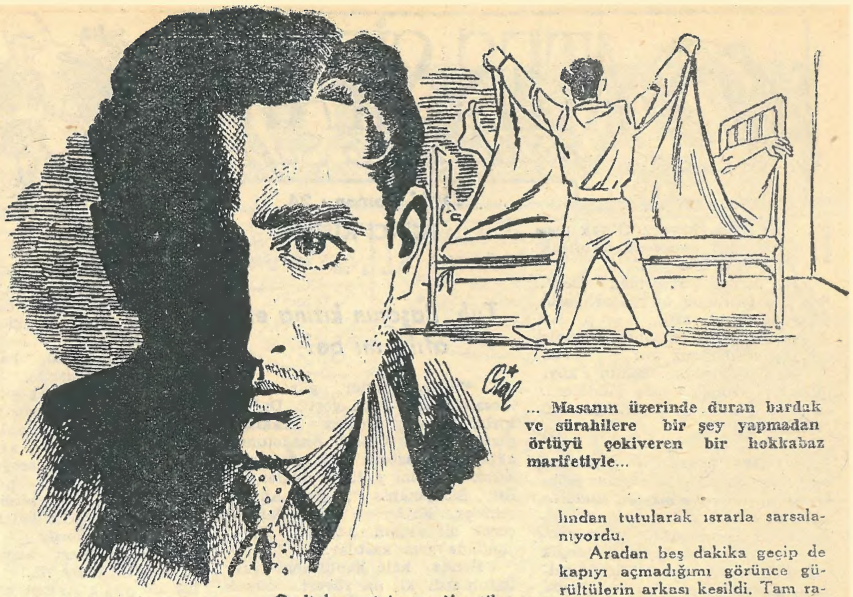
RİTA.. NE O?

AFFET.. BU HAREKETİ YAPABİLECEĞİMİ SANMIŞTIM. HEM BUNDAN NE ÇIKAR Kİ? HER İKİMİZİ DE BİRLEŞTİREN AÇI BİR HÂDİSE VAR ORTADA. SENİ GÖRÜNCE KALBİM FERAHLIYOR.. BUNDA NE FENALIK VAR SANKİ..

ARKASI VAR

Otel Dediğin!

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

... Masanın üzerinde duran bardak ve sürahilere bir şey yapmadan örtüyü çekiveren bir hokkabaz marifetiyle...

Bu hadise benim başımdan geçmiş değil. Dostum Jimmy Flip'den aynen şu şekilde Covent - Garden adlı kasabaya sık sık işim düşerdi ve bu seyahatlerimin hepsinde, personelinin beni iyice tanıdığı bir otelde kalırdım. Son defa Covent - Garden'e gidişimde, evvelden telgraf çekerek oda ayırtmak imkânını bulamadım. Otele gittiğim zaman bana, boş odaları olmadığını, telgraf çekmiş olsaydım dahi ellerinden bir şey gelmiyecek olduğunu eseflo bildirdiler.

— Peki, diye sordum, bana tavsiye edebileceğiniz başka bir otel var mı?

Gülüşerek birbirlerine baktılar. Sonra otel kâtibi:

— Tavsiye etmemiz mevzuubahis dahi olamaz, çünkü kasabada bizimkinden başka bir tek otel var.

— Nasıl; iyi bir yer midir bari?

— Otelcinin otelci aleyhinde söylemesi doğru olmaz. Birkaç gece kalın, bir fikir sahibi olursunuz.

Oteli bana iyice tarif ettiler ve pek fazla zorluk çekmeden buldum. Ama ne yazık ki orada da odaları nazla naimle veriyorlardı. Kâtibin avucuna gizlice sıkıştırdığım bin franklık banknot meseleyi halletti ve o gece sokakta kalmaktan kurtuldum. O günkü işim akşam üzeri sona ermişti. Covent'teki arkadaşlardan birkaçıyla birlikte bir şeyler içmeğe gittik ve otele geç vakit döndüm.

Önüme düşüp bana odamın yerini göstermiş olan garson dönmek üzereyken:

— Yarın sabah rahatsız edilmek istemiyorum, dedim. Ne kadar uyursam uyurum. Yalnız saat on ikiyi geçip de kalkmadığımı görürseniz uyandırın; zira bir buçukta randevum var.

Odamın kapısını kapadığım zaman iyice başım dönmekteydi. Zorlukla ayakkabılarımı ve üstümdekileri çıkardım; aynı zorlukla pijamalarımı sırtıma geçirdikten sonra kendimi külçe gibi yatağa bıraktım. Hemen uyuyuvermişim.

Ertesi sabah daha hava iyice aydınlanmazdan önce, kapıya vurulan darbelerle kendime geldim. Ama iyice kendimi ayamamıştım; Yorganın altında yana dönerek başımı yastıkların altına gömdüm.

Fakat gürültü, böyle ufak tedbirlerle önü alınacak şey değildi. Dışarıdan kapıya yumruklar tekmeler indiriliyor, mandalından tutularak ısrarla sarsalanıyordu.

Aradan beş dakika geçip de kapıyı açmadığımı görünce gürültülerin arkası kesildi. Tam rahata erdiğimi zannederek tekrar dalmağa hazırlanıyordum ki, kilidin içinde bir anahtarın döndüğünü duydum ve akşamleyin kapıyı kilitledikten sonra anahtarı üzerinde burakmadığıma küfrettim... Garson içeri girince:

— Deli misin sen? diye kükredim. Gece sana, rahatsız edilmek istemediğimi söylememiş miydim?.. Ne zamandan beri otellerde müşteriler zorbalıkla ayağa dikiliyor. Mesleğinizi bilmiyorsanız gidin de öğrenin. Mektebi var!

Söylediklerimden hiçbirini duymamışa benziyordu; veyahut da yüzü kasap süngeriyle silinmişti. Suallerime cevap vermeğe tenezzül bile etmeksizin karyolanın yanına geldi ve çarşafı bir ucundan tuttu.

— Vay canına yandığımın otelci bozması, diye haykırdım, şimdide altımdan çarşafı mı alacaksın?

Nihayet bir şey söylemek lüzumunu hissetti:

— Niçin böyle akılsık ediyorsunuz?

Sonra, masanın üzerinde duran bardak ve sürahilere bir şey yapmadan örtüyü çekiveren bir hokkabaz marifetiyle çarşafı altımdan alarak ilâve etti:

— Çarşafsız yatın. Çarşaflar bize yemek masalarının üzerine örtmek için lâzım. Müşteriler kahvaltı için bekleşiyorlar.

Çarşafa dikkat ettim, üzerinde sarı yumurta lekeleri vardı.

Öldürücü Aksırık

Yataklı vagonla seyahat edemeyen biçareler, diğer mevkilerde de gece yolculuğunun ne kadar feci bir şey olduğunu bilirler. Roma - Milano ekspresinin birinci mevki kompartımanlarından birinde, pencerenin önündeki yerinde oturmuş herkesi teker teker süzen orta yaşlı, göbekli adam çok gevezo biri olmalı idi. Zira, diğer yolcuların geceyi nasıl geçireceklerini düşündükleri ve ortalığa derin bir sessizliğin hakim olduğu anda o, fütursuz bir şekilde konuşmağa başlamıştı:

— Hele şu gazetelere bakın, amma da palavra atıyorlar. Öldürücü aksırık etrafında yazılanları okudunuz mu? Aman Yarabbim ne gülünç şey!.. sarî ve öldürücü olan bu hastalık sözde şöyle başlarmış: Arka arkaya üç defa aksırıldıktan sonra bunun hemen akabinde esenirmiş. Ve bu esneyiş tam sekiz saniye sürermiş. Yedikleri halta bakın... Artık daha neler. Ya yedi veya dokuz saniye sürse ne olacak?.. Doğrusunu isterseniz ben bu palavralara inanmıyorum. Fakat maalesef halkın büyük bir kısmı telâş... hapşu, hapşu, hapşu!... telâ.... aaaaaaah!.. telâş içinde bulunuyor.

Orta yaşlı göbekli adam, öldürücü aksırığın arazlarını göstererdiğinin farkında olmaksızın, kompartımandaki yolcular birer ikişer oradan uzaklaşırken, sözüne devam ediyordu. Nihayet, kompartımanda, kendisinden başka bir kişi kalınca, sordu:

— Kuzum ne oluyor, neden dışarı çıktılar?

— Anlamadınız mı? Sizi bahsettiğiniz hastalığa yakalanmış sandılar... Üç kere aksırdınız; sonra da esnediniz. Onlar da, hastalığın kendilerine sirayet etmesinden korkarak kaçtılar.

— *Hay budalalar, hayt.. Böyle şeylere siz inanmazsınız değil mi?*

— *Ben mi? İnanmak da lâf mı. Öldürücü aksırığa tutulanlardan biri de benim. Bu sabah beni hastaneye kaldırmıştardı. Fakat ölürsem evimde öleyim dedim ve hastahaneden kaçtım.*

Orta yaşlı adam, telâşla ayağa kalkarken:

— Vay, canına, dedi. Şu talihsizliğe bak. Halbuki ben, öteki yolcuları korkutup kompartımanda yalnız kalmak için aksırıp esenmiştim...

Öldürücü aksırığa müptelâ olan adam, kompartımanda yalnız kalınca, kalktı, kapının perdesini örttü ve koltuklara boylu boyunca uzanırken:

— Hay aptal, hay, diye mırıldandı. Açık gözlük etmek istedin, ama, sökmedi. Asıl ben sana yutturdum...

Kardeşlik Cemiyeti

Nakleden: Vahit Orgun

Birleşik Amerika devletleri acaib bir yerdir. Orada "Ku - Klux - Klan" lardan tutun da "Mormon" lara varıncaya kadar binbir çeşit acaip cemiyet ve klüpler mevcuttur.

Son zamanlarda, İsaac Sandwich adında birisi ile beş on arkadaşı da "İnsanlar Arasında Kardeşlik" isimli bir cemiyet kurdular.

Cemiyet nizamnamesine göre, azalar birbirlerine yardım edecekleri gibi malik oldukları her şeyi arkadaşlarının da istifadesine arzedeceklerdi.

Köy köy dolaşan cemiyet kurucuları, âza kaydı için propaganda yapmağa başladılar. Smith adında birisi de, bu, büyük idealler peşinde koşan adamların tesis ettikleri, cemiyete yazıldı. Tabii biricik atı da cemiyetin malı oldu.

Böylece, hemen her gün üyelerden biri Smith'e gelip "Smith kardeş, atımızı ver şehire gideceğim" veyahut "Smith kardeş, atımızı ver de (X) e gidip işimi göreyim" demeğe başladılar.

Aradan bir kaç ay geçtikten sonra, cemiyetin kurucuları atıyla iktifa etmeyip kendisinden de istifade etmeğe başladılar:

— *"Smith kardeş, atımızı alıp ormana gidin ve bize bir miktar odun getirin."*

Veyahut,

— "Smith kardeş, atımızı alın ve çarşıya gidip bize öteberi alın," demeğe başladılar.

Bu vaziyet, Smith'in canını sıkmağa başlamıştı. Fakat kendisine yapılanların intikamını; almadan cemiyetten ayrılmamağa karar verdi.

Bir gün, cemiyet kurucuları toplu bir şekilde propaganda gezisine çıktılar. Smith kardeşin aylardan beri beklediği fırsat gelip çatmıştı. Uzun boylu düşünüp tasarladığı kararını derhal tatbik mevkiine koydu. Her akşam kurucuların birinin evine gidip karılarının koynuna girdi. Cemiyet kurucuları, propaganda gezisin-

(Arkası 14. Sayfada)

ATEŞ SİPÂHİ

yazan: Rebia Şakir

Tarihî Roman : 24

İKİNCİ KISIM

— 1 —

Tuh, Paşanın kızına el atılır mı be?

Hep kaya, kaya!... O tek memeli [1] kadınlardan ufacık bir eser bile yok...

Ne dersin Süleyman Bey?. Sen hiç ömründe bu kadar garip şeye rastgeldin mi?...

— Şehirden, köylerden böyle bir şey sormadınız mı?

— Çok sorduk... Bütün köylüler ve şehirliler bize güldüler... Alay ettiler... Rüya gördüğümüzü söylediler...

---

[1] Bu tek memeli kadınlar, eski bir Yunan an'anesine göre aralarına erkek almayan, binlerce kadının iştirakiyle vücude getirilmiş bir emanettir. «Amazon» ismiyle anılan bu kadınlar birçok yerlerde, müteaddit şehirlerde saltanat kurmuşlar, yüzlerce sene Anadoluda ve Epirde hükümran olmuşlardır. Amazonlar muntazam teşkilât sahibi bir devletti... Halkı yalnız kadın olan bu devleti tek bir kraliçe idare ederdi...

Amazonlar mükemmel ata biner, çok iyi ok kullanırlardı. Kraliçelerinin idareleri altında senelerce harbeden, komşu devletlere saldıran, şehirleri kasıp kavuran bu kadınlar saltanatının en meşhuru (Pontus) Trabzon havalisinde idi...

Gayet sıkı, rabıtalı ve an'anevi âdetlere malik olan Amazonlar aynı zamanda tesbit edilmiş birçok mühim harpler de yapmışlardır.

Meselâ Amazon kraliçelerinden biri olan Hippolyte, Yunanilerle harbetmiş, efsanevi bir kahramanlık alan Herkül tarafından perişan edilmiştir...

Bundan başka meşhur Truva muharebelerinde, Amazon kraliçesi Penthesilea büyük bir kadın ordusile Attikaya gelmiş, fakat Yunan tarihinde ve kadim Yunan klâsik edebiyatında büyük bir nam bırakan Achill tarafından mağlup ve katledilmiştir.

Tarihlerin rivayet olarak kabul ettiklerine göre, Amazon kadınları, genç kızlıklarının başlangıcında sağ memelerini keserek yakarlar ve dağlarlarmış. Bu da onların güzel ve meharetli ok kullanmalarına yararmış.. Amazonların, en koyu taassup olarak gördükleri «Erkeksizlik» nasıl tevil edilebilir?. Bu, senelerce saltanat süren kadın devleti nasıl türemiş ve hayatlarını nasıl idame edebilmişlerdir?...

Tarihlerde buna dair hemen hiçbir malûmat yoktur... Yalnız verilen kısa bir izahata göre, Amazonlar, mühim bir sergüzeşt sayılan «Erkek kaçırması» yaparlardı... Bazan bir şehire baskın ederler, ilk rastgeldikleri erkeği, at üstüne vurup kaçırırlardı... Bunların ekseriya kadın da kaçırdıkları söylenir... Fakat şurası da muhakkak ki, kaçırılan erkekler, bir müddet sonra pek tabiî olarak öldürülürlermiş...

Romanımızda mevzuu bahsettiğimiz tek memeli kadınlar, ağlebi ihtimal, ancak âdet ve an'anesi kalmış bir çeşit Amazon tarikatçileridir... Biz tarihten ziyade bir roman yazdığımız için bu hususun uzun ve derin düşünülmesini bir münakaşa ve itiraz kapısı açmasını hiçbirinde bulmayız...

Diğer taraftan merhum Samih Rifat Bey, Amazonların Türk ırkından olduğunu ve kabilemiîâd tarihte orta Asyadan gelerek Trabzonda yerleştiklerini, yüksek surlarla çevrili manastıra benzeyen kaleler içinde yaşadıklarını söylemektedir.

Ve Samih Rifat Bey merhumun iddiasına göre bu kadın devletinin asıl ismi (İme Seyn) dir... Ve Asya lisanlarından birinin iki kelimesile vücude gelmiştir. Mânası da «Kadın hanlar» dır...

R. Ş.

Yollar, saatler, günler ve mesafeler bir anda geçti.. Dağlar, kırlar birbiri ardınca uzaklaşıp geride kaldı... Çıplak Anadolunun akşamı ve sabahı birbirine karışarak birbirini yedi ve Dağlar delisi Süleymanla yağız Ahmet, şehirler, köyler ve kasabalar geçerek bir akşam, Amasya kalesi önünde gem kastılar...

Henüz kale kapılarına yaklaşmışlardı ki, on süvari büyük demir kapıdan hızla çıktılar ve yıldırım gibi Yeşilırmak ovalarından doğuya doğru atıldılar...

Yağız Ahmet, genç Süleymanın kolunu tutarak mırıldandı:

— Hm... Ben bunlardan şüphelendim...

— Kim bunlar?...

— Ne bileyim... Fakat pek iyi mataa benzemiyorlar... Mutlaka bir iş var bunda?

— Nerede?

— Bunlar da... Çıkışları, at sürüşleri hiç hoşuma gitmedi.

Dağlar delisi güldü:

— Sen de herkesten nem kaparsın... Çıkışlarında, at sürüşlerinde ne var?. Biraz acemi ama...

— Öyle deme, Süleyman Bey.. Ben insan sarrafıyım... Tanırım... Sezerim. Malın iyisini kötüsünü ayırırım...

— Eeee, nedir?... Bunlar uğru herifler mi?..

— Ona yakın... Mutlaka mutlaka bir şey var... Göreceksin... Mutlaka bunun nihayetinden bir gürültü çıkacak...

Dağlar delisi atını hızla sürerek kale kapısına doğru koşturdu:

— Haydi deliliğin lüzumu yok... Bu kadar sayıklama da can sıkar hani...

Amasya kalesi, kalın surları, dişlek mazgallarile, kayalardan göğe doğru uzanmış gibiydi... Oburluktan kıpırdayamayan bir adama benzeyen bu kale, akşamın karanlıkları içinde afyonlu bir uykuya dalmak üzereydi... Demir parmaklıklı küçük pencerelerinden dışarıya hafif birer mum ışığı sızıyor, ufacık kalelerinde yarasalar uçuşuyordu...

Kale kapıları hemen hemen kapanmak üzereydi... Dağlar delisi ile yağız Ahmet atlarını sürerken kapı bekçilerinden biri anırır gibi bağırdı:

— Haydi bel. Uyuz eşek gibi at kullanmayın... Hızlanın... Ugürsuzlaşırsanız, geceyi dışarıda geçirirsiniz... Haydi be!... İkisi de aheste aheste kapıdan girdiler... Ve şehrin karanlık sokaklarına daldılar... Yağız Ahmet, bir meydan önündeki hanı göstererek:

— Amasyada bu han cevherdir, dedi. Kese ile altın versek, buradan başka yatacak yer bulamazsın...

— Kaç saat kalalım dersin Ahmet?.

— Hayvanlar yorgun üç saat kadar dinlenmemiz lâzım... Beş akçeye beygirini de timar ederler, merak etme...

Hanın kapısı önünde ikisi de atladı... Ve büyük tezek kokulu kapıdan içeriye girdiler...

Han uşakları uzun boylu bir yoldan gelen ve keseleri dolu görünen yolcuları derhal, tahta merdivenli han odalarına götürdüler... Ve uzun zamandan beri açılmayan örümcekli bir odaya soktular...

Dağlar delisi odaya girer girmez derin bir nefes aldı:

— Ooh! dedi... Bir haftadan beri ilk defa dinleneceğiz!...

Yağız Ahmet, kuşağını bollatarak şilteler üzerine düştü:

— Hadi sen sipahisin... At üstünde yol almağa alışkansın, ya ben?. Alimallah kasıklarım parça parça ayrılıyor... Şöyle deliksiz bir uykuya dalsam, üç gün üç gece uyanmayacağımı zannediyorum.

Hancıya derhal sıcak bir çorba, birer sahan taze fasulye, bamya, et kızartması, pilâv ve hoşaf ısmarladılar. Ve yemeği bir solukta yiyip bitirdiler...

Dağlar delisi, peşkiriyle ağzını silmeğe çalışırken sordu:

— Bayram Paşayı nasıl kandırdın Yağız?.

— Yol için mi?. Ha, o kolay iş oldu... Bayram Paşa fena adam değildir... Memleketi, anamı babamı görmeğe gideceğim, dedim... Derhal izin verdi. Üstelik te iki kese yol harçlığı ihsan etti.

— Mükemmel... Hani bunu lâf olsun diye sordum... Zihnimde hep şu Hüsrev Paşa derdi var.. Onu fermanın yumruğundan nasıl kurtarmalıyız?. Bu bir mesele.. Murtaza Paşa şimdi belki de Boyabattadır... Belki de şu dakikada Amasyaya girmek üzeredir.. Belli olmaz. Filvaki biz Amasyaya ondan evvel geldik... Mukaderse işimizi de görürüz... Asıl mesele bu. Hüsrev Paşayı nerede saklamalı?... Murtaza Paşaya nasıl muamele etmeli?...

Yağız Ahmet, tabakasından bir sigara sardı:

— İlk yapacağımız iş katli haberini kendisine vermek... Ondan sonrasını kendisi düşünür. Çünkü Hüsrev Paşa aptal adam değildir...

Bu sırada sokaktan kuru bir gürültü koptu... Birkaç kalın erkek sesi:

— Bre ne dursunuz? Haydin be?... Koşun arkasından!.

Diye bağrışıyordu...

Çığırtkan bir ses var kuvvetiyle haykırdı:

— Paşanın «Nanpare» si boğazında kalır mı be?...

Düşün peşine be?.

— Ne tarafa gittiler ağa?...

— Belli değil... Üç çeyrek saat evvel doğu kapısından çıkmışlar...

— Ne olmuş, ne olmuş!.

— Bre tuh anasını... Paşanın haremine de el atılır mı be?.

— Hem de kim?.

— Kızı mı? Sahi mi be?. Yuf it sürüsüne!...

— Sipahiler... Haydi dayanın bakalım... Paşa boşuna sevilmez. Muhabbetini bugün gösterin.

Yağız Ahmet, elini dizine vurarak hızla ayağa kalktı:

— Tuh, dedi. Kaçırdık..

— Neyi?...

— Ben sana dedim... O süvariler gözüme pis pis göründü idi. Şüphelenmiştim... Nasıl?... Bilirim ben, bilirim... İnsanın yol alışından, gözünün içinden bilirim.. Galiba demin rastgeldiğimiz süvariler paşanın kızını kaçırmışlar..

İkisi de dışarı baktı, köhne sokak, iki kavuklu, sivri külâhlı gölgelerle dolmuştu... Öteden beriden çıkan adamlar telâşla koşuyor, atına atlayan kale kapısından hızla fırlıyordu...

Bu sırada büyük bir meşale ile bir sürü adam geldi... Ortalarında iri beyaz mecevvezesile ihtiyar biri ve yaşlı bir kadın vardı... Kadın dizlerini döğerek ağlıyor, hıçkıra hıçkıra mırıldanıyordu:

— Gittil. Gittil. Götürdüler... Lebbi Gülü götürdüler... Allahım, sen bana acı. Sen kızımı siyanet et!...

İri mücevvezeli ihtiyar adam, kaşlarını çatarak yeniçerilerden birine seslendi:

— Beri gel!. Ne yaptınız?... Adam saldınız mı?...

— Saldık devletlûm Yüzden ziyade adam saldık...

— Nereye doğru?.

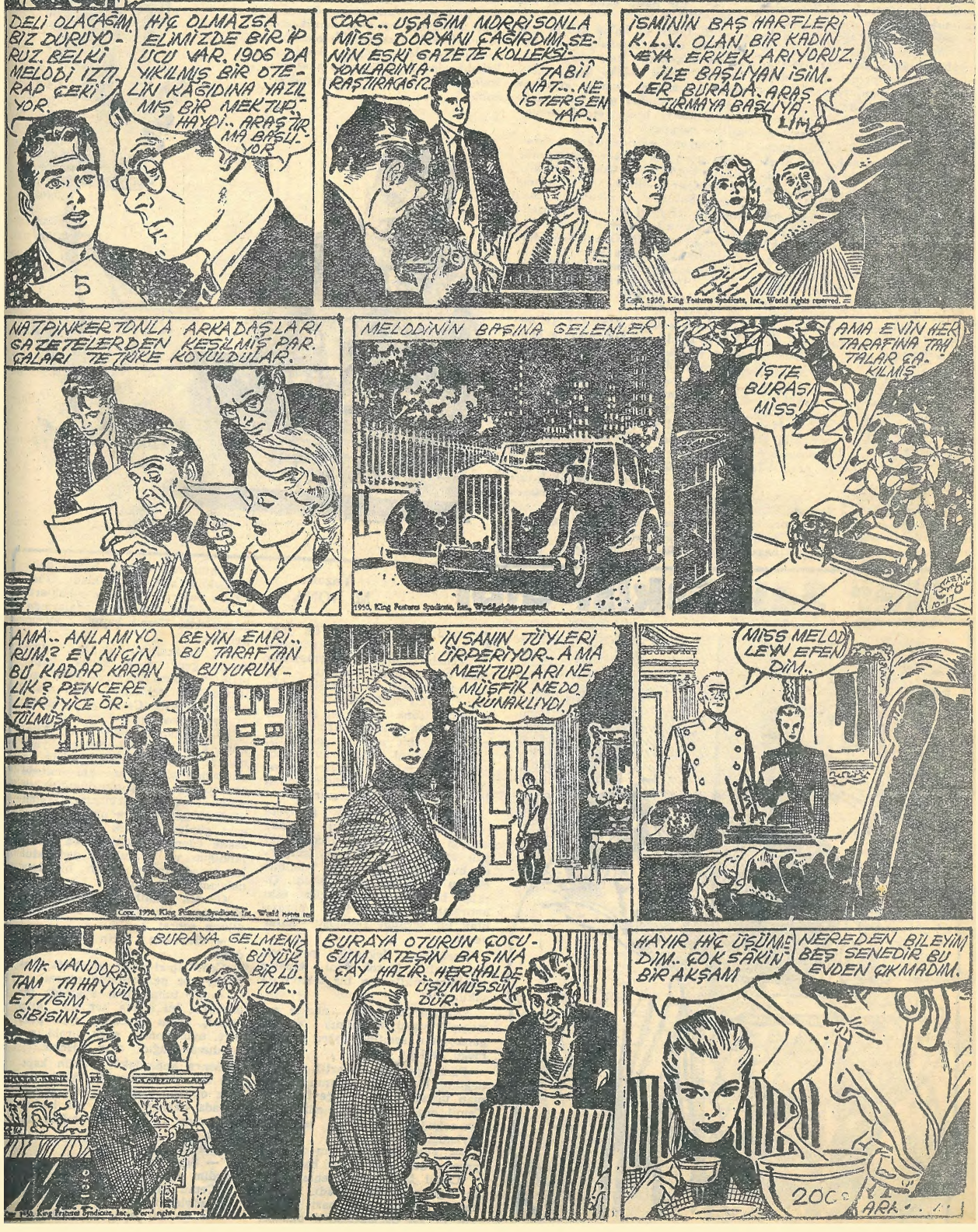
— Bekçi batıya doğru gittiklerini söyledi.

(Arkası 14. sayfada)

Her tarafı aradık. O tek memeli kadınlardan ufacık bir eser bile yoktu.

NAT PİNKERTON

Nezaket

Nakleden:
Nihal Yeğinobalı

Savaşın biraz durgunlaştığı günlerden biriydi. Üç gündür yetikte ve hazır, fakat hareketsiz bekliyorlardı. Üç gündür bomba sesi, tüfek patlaması ve Kızıl Çinlilerin uluması işitilmemişti. Sakin sonbahar ışığında bir Şark minyatürünü andıran perdelerde, sadece rüzgâr estiği zaman, yaprakları dökülen ağaçlar kımıldıyordu. Bu sükûnetin geçici ve aldatıcı olduğunu, bu resim tepelerin arkasından yine o uluyan sürülerin fışkıracağını çok iyi biliyorlardı. Ama ilerisini düşünmemeyi, her sessiz ve sakin anı Allahın bir lûtfu bilip minnetle karşılamayı öğrenmişlerdi.

Genç Doktor Glimer alnındaki terleri sildi ve güzel hastabakıcı Lottie'ye bakarak gülümsedi. Sükûnetten onlar da memnundular. Ama henüz dinlenecek vakit bulamamışlardı. Zira askerlere bakmayı daha bitirmeden, savaşın kesilmesinden istifade eden Güney Koreli siviller hastahane kampını istilâ etmişlerdi. Lottie harbin başlangıcından beri orduda hastabakıcılık ettiği için bu hayata alışık ve mukavimdi. Bill Gilmer doğrusu bu nahif, çıtır pıtır kızın gayreti, sabrı ve soğukkanlılığı karşısında hayran kalmaktan kendini alamıyordu. Kendisi, biraz nefes alacağım diye sevindiği bir anda sivil hastalarla karşılaşınca üzülmüştü. Ama Lottie oralı bile olmamıştı.

— "Güney Koreli'ler çok nazik insanlardır, doktor," demişti. "Onlara bakmak insana zevk verir."

Hakikaten de bu ufak tefek şarklıların içten gelen büyük nezaketi Bill Gilmer'i her an biraz daha hayran bırakıyordu.

— "Bir hasta daha gelsin, Dr. Gilmer!"

Bill Lottie'ye bakıp tekrar gülümsedi, sonra kapıdaki hasta bakıcıya dönerek, "İçeri alın," dedi. On beş, yirmi dakika kadar mola verip bir sigara içmeğe niyetlenmişti. Ama ondan geri kalmıyacağını Lottie'ye isbat etmek arzusu galebe çalmıştı.

Muayene sedirine uzanmış yatan adam genç Dr. Gilmer için görmüş olduğu bütün diğer Güney Korelilere benziyordu. Bill henüz bu adamları birbirinden ayırdetmeğe alışmamıştı. Hepsini birbirine benzetiyordu. Ama bu adamın şimdiye kadar muayene ettiği Güney Korelilerden büsbütün başka bir şeyi, tehlikeli bir apandisiti vardı. Dr. Gilmer:

— "Vakit geçirmeden ameliyat etmek lâzım," dedi. "Öğleden sonra tekrar gel."

Hasta şairane teşekkür kelimeleriyle ayrıldı. Öğleden sonra ameliyat masası, Lottie ve Bill hazır bekliyorlardı. Nihayet hasta geldi. Soyundu ve ameliyat masasına yattı. Bill karnını kesmezden evvel onu bir kere daha muayene etti.

Hayret! Bir mucize! İnanılmaz şey! Adamın hiçbir şeyi kalmamıştı. Gilmer Lottie'ye:

— "Mümkün değil!" dedi. "Daha birkaç saat evvel tehlikeli bir apandisiti vardı. Şimdi tamamen normal!"

Hastayı kaldırdılar. O gayet sakindi. Dr. Gilmer.

— "Sor bakalım, Lottie, bu acaip esrarı belki o aydınlatabilir," dedi.

Lottie hastayla konuştu. Adam mütebessim bir çehreyle bir şeyler anlattı. O zaman Lottie kendini tutamıyarak gülmeğe başladı. Bill meraklanmıştı.

— "Ne olmuş, anlatsana!"

Lottie, "Bu adam sabah gelen hastanın kardeşiymiş," diye anlattı. "Ağabeysi gelip ameliyat olmaktan korkmuş. Ama sizin gösterdiğiniz alâkaya karşı gelmemezlik etmenin büyük nezaketsizlik olacağını düşünmüşler. Böylece kardeşi, kabalık olmasın diye, gelip ağabeysinin yerine ameliyat olmayı kabul etmiş!"

Her Şey Eskisi Gibi

Yazan:
M. RONA

Cemil tahsilini İsviçre'de yapmış sonra İstanbul'a dönerek ecnebi bir ilâç firmasında esaslı bir iş sahibi olmuştu. Kazancı yerindeydi ve mükellef bir bekâr hayatı sürüyordu...

Tahsili sona ereli on sene olduğu zaman, çalıştığı firma onu İsviçre'ye bir iş için gönderdi. Cemil, tahsilini yaptığı ve gençliğinin en tatlı hatıralarını yaşadığı yerleri tekrar göreceğinden dolayı son derece memnundu.

Yapması gereken işi nihayete erdirdiği zaman Cemil'in önünde istediği şekilde geçirebileceği iki gün artmıştı. Tahsil için İsviçre'de bulunduğu senelerde kalmış olduğu şehir de uzak değildi. Oraları bir defa daha görüp eski hatıraları yâdetmek için buraya ufak bir seyahat yapmağa karar verdi.

Kasabada değişmiş pek çok şey vardı. Birçok yeni binalar yapılmış, eskilerden bir takımı da yıkılmıştı.

Sokaklarda aheste aheste gezinerek, vaktiyle kalmış olduğu pansiyonun semtine doğru yürümeğe başladı.

Pansiyoncu kadın artık orada değildi; evi şimdi kadının yeğeni olan taşralı kız çekip çeviriyordu. Cemil ona, 7 numaralı odada kalan arkadaşını görmek istediğini söylediği zaman kız:

— Yukarıda olduğunu zannediyorum, dedi. Bir çıkıp bakınız.

Cemil âşina merdivenlerden ağır ağır çıkmağa başladı. Her şey eskisi gibiydi, sade bazı kısımların boyası değiştirilmişti okadar.

7 numaralı odanın kapısı önüne geldiği zaman durakladı. Günlerden pazardı ve pazar sabahlarını talebeler ekseriya odalarında geçirirlerdi. Cemil kapıya vurup bekledi.

Bir dakika, iki dakika, dört dakika geçti; neden sonra kapı açıldı ve yirmi üç yirmi dört yaşlarında bir delikanlı kapı aralığında gözüktü. Cemil güzel bildiği Fransızcasıyla:

— Delikanlı, dedi. Ben Türküm, ama tahsilimi burada yapmıştım. Talebeyken belki sizin de okumakta olduğunuz üniversitede okumuş ve şimdi oturduğunuz şu odada seneler geçirmiştim. Yolum düştüğü için buraya uğrayayım ve eski günleri anayım dedim. Müsaade ederseniz imtihanlara hazırlandığım ve unutulmaz dedikodular yaşadığım şu odayı bir defa dolaşmak istiyorum.

Odanın halihazırdaki kiracısı olan genç bir tereddüt anı geçirdikten sonra:

— Buyurun girin beyefendi, dedi.

Cemil içeri girdi ve etrafa söyle bir göz gezdirdikten sonra:

— Ne tuhaf, dedi. değişen bir şey yok, bu odada her şey aynı kalmış. Aynı perdeler, aynı pencere, aynı konsol, aynı sürahi, aynı duvar kâğıdı, aynı döşeme...

Sonra kenardaki yükün kapısını açmağa yeltendi. Keşke açmaz olaydı!... Tuhaf bir kılıkla burada bekleyen genç kız kıpkırmızı oldu ve hafif bir çığlık kopardı.

Delikanlı öksürerek:

— Şey, dedi, size kız kardeşimi takdim edeyim...

Cemil dolaşmasına devam ederek söylendi:

— Ve hep aynı eski hikâye!

YARASA

14

OĞLUNUN DÖNECEĞİNİ BANA SÖYLEMEDİN. GELDİ

MARTİN Mİ? GELDİ Mİ? ŞÜKÜR.. SANA BUNU SÖYLEMEK İÇİN LÜZUM GÖRMEDİM

LÜZUM GÖRMEDİN HA? SUALLERİNE NASIL CEVAP VERECEKSİN?

BIRAK GEÇ BE YİM.

..TABİİ TABİİ.. AMA DİKKATET..

ENDİŞE ETME ONA BİR ŞEY SÖYLEMEM. ŞİMDİ BIRAK GİDEYİM.

OĞLUM

ANNE..

EVİNE DÖNME NE BİLSEN NE MEMNUN OLDUM YAVRUM. NE DEĞİŞMİŞSİN.

BEN Mİ? BİZİM EV DAHA DEĞİŞMİŞ.. HERKESİN AĞZINDA

AİLEMİZİN İKTİSADİ VAZİYETİ

İKTİSADİ VAZİYET NAT PEKİ BU NASIL OLUYOR?

BU YAZI YETİNİN ÇOK BOZUK OLDUĞUNU YAZSAYDIM TAHSİLİNİ YARIDA BIRAKIRDIM.

KAPIDA YOLUMU KESEN KORKUNÇ GÖRÜŞ KİM OLUYOR

HA POMAT MI? SEN DOĞMADAN BABANIN YANINDA ÇALIŞMIŞTI. HER İŞE YARAYAN SADIK BİR UŞAK..

HEY DUR.. BURASI HÜSUSİ BİR EVDİR.

BIRAK.. O.. KORİN

MARTİN.. AFFET HABERSİZ GELDİM. ÇEKİŞ FRANKEŞTAYN'I

ANNE SANA KORİNİ TAKTİM EDERİM. TATİLİNİZİ BERABER GEÇİRECEKSİZ

GARDAN TELEFON ETMELİYDİM. PEK ANİ GELDİM.

KORİN HA? HOŞ GELDİN KIZIM.

KORİN BENİM MEKTEP ARKADAŞIM, KIZ KARDEŞİYLE GOTHAM'DA OTURUYOR..

SİZ İÇERİ BUYURUN.. BEN POMATA BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM.

ANLADIN YA.. YALNIZ TATİLLERİNİ GEÇİRECEKLER

O SENİN BİLECEĞİN İŞ.. AMA ÇABUK BİTİRİN..

MARTİN ZATEN ŞÜPHELENMİŞ.. BİRAZ SABIRLI OL.. TATİLLERİNİ GEÇİRİP GİDECEKLER.

PEKİ.

KALSINLAR AMA YA FARKINA VARIRLAR, YA GÖRÜRLERSE..

BU SIRADA GOTHAM'DA YARASANIN EVİNDE..

NE GÖRÜYORSUN BRÜS?

MASKELİ HAYDUDUN BIRAKTIĞI BU TABANCANIN ÜZERİNDE HİÇ BİR PARMAK İZİ YOK HELE BİR DE ŞABÖRE BAKALIM.

EN USTA HAYDUTLAR BİLE ŞARJÖR DE PARMAK İZİ BIRAKIRLAR.

BLİSS İLE POMAT ARASINDAKİ SIR NEYDİ? YARASA KİMİN TABANCASINI MUAYENE EDİYORDU.

200

BAK BUNU HİÇ BİLMİYORDUM İŞTE SEN YAMAN BİR DEDEKTİFSİN

ŞARJÖRLE OYNADIKLARI ZAMAN AKILLARINA BİLE GELMEZ

HALBUKİ TABANCAYI HER ELE ALIŞLARINDA ELDİVEN TAKARLAR...

BASİT BİR ŞEY AMA

EVET.. KRİSTOF KOLOMBUN YUMURTAYI DİK OTURTMASI GİBİ

İŞTE YAKALADIK

KARANLIĞI YARASA

MANDRAKE

YERYÜZÜNDEN YÜZLERCE KİLOMETRE YUKARIDA MANDRAKEYLE APTULLAHI KAÇIRAN KÜÇÜK, PİLOTSUZ GEMİ BÜYÜK UÇAN DAİREYE YAKLAŞINCA YAVAŞLADI.

4

ÇARPIŞMADIK. BÜYÜK GEMİ BİZİ MIKNATISLA YAPIŞTIRDI. BAK.. BAŞKA MERMİLER DE GELİYOR.

İÇLERİNDE NE VAR?

BİLMİYORUM APTULLAH.. AMA YER YÜZÜNDEN GELDİĞİNE GÖRE BİZİM GİBİ İNSANLAR VARDIR.

ARTIK BU KADARI FAZLA.. BANA FENALIK GELDİ.. BUNUN MANASI NE? BÜYÜK GEMİNİN İÇİNDE NE VAR?

TAHMİN BİLE EDEMİYORUM BU GEMİ İNSANLAR TARAFINDAN YAPILMIŞ OLAMAZ. BAŞKA BİR DÜNYADAN GELMİŞ OLMALI. ZAVALLI NARDA KİMBİLİR NE KORKMUŞTUR!.

NE DEDİNİZ? TEKRAR EDİN..

200

ARKADAŞLARI, BÜYÜK MADENİ BİR YUMURTAYA BİNMİŞLER. YUMURTA HAVALANMIŞ..

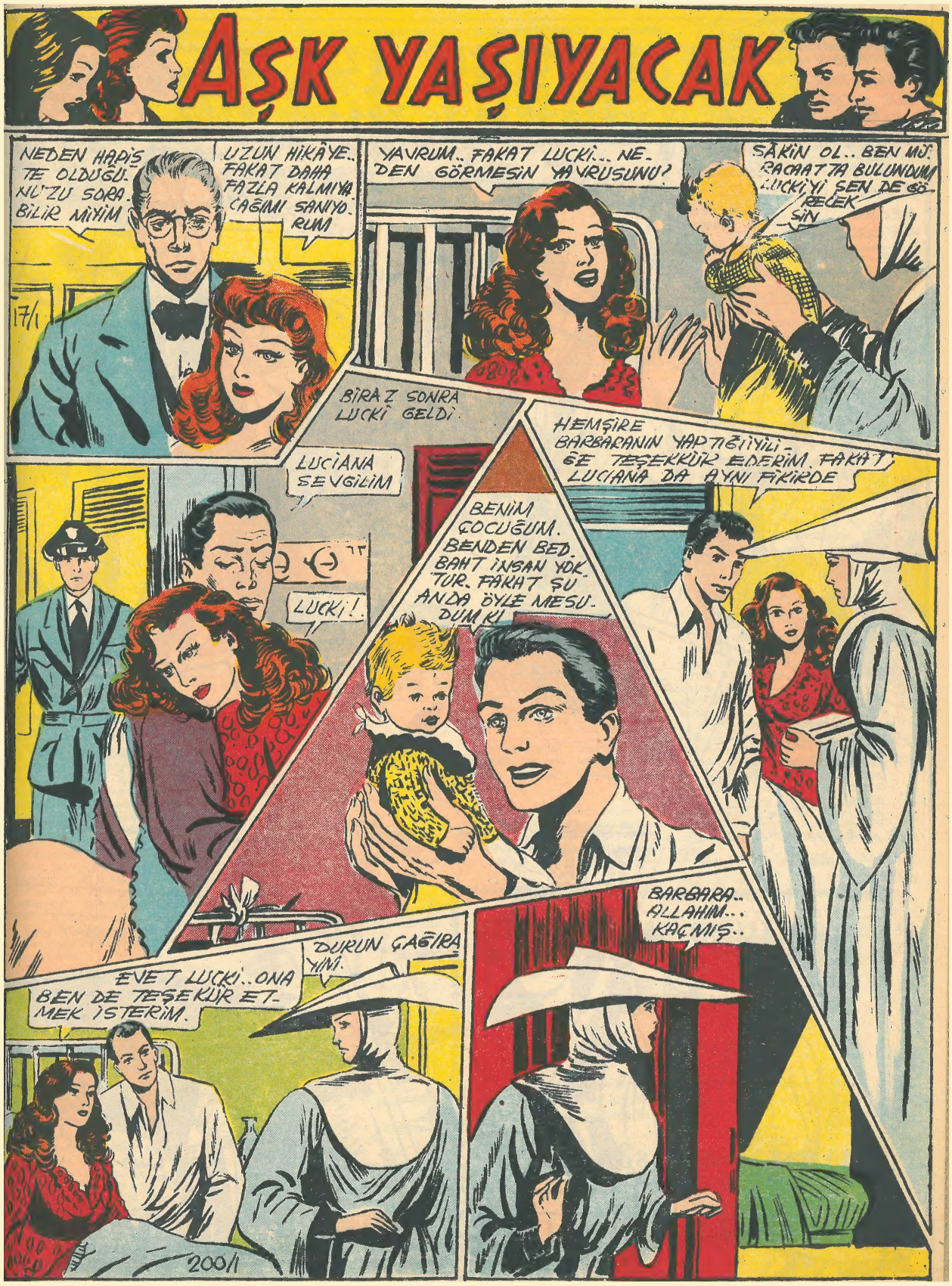
VALLAHİ DOĞRU SÖYLÜYORUM.. HAVAYA UÇTU. KURŞUN GİBİ ŞİMDİ GÖZÜKMÜYOR

HEYECANLANMAYIN MİSS.. KENDİNİZİ HİÇ DOKTORA GÖSTERDİNİZ Mİ?

VALLAHİ DOĞRU SÖYLÜYORUM.. HAVAYA UÇTU KURŞUN GİBİ

ZAVALLI KADINCAĞIZ.. ÇILDIRMIŞ..

— ARKASI VAR.

AŞK YAŞIYACAK
NEDEN HADİŞE OLDUĞUNU SORABİLİR MİYİM
UZUN HİKÂYE.. FAKAT DAHA FAZLA KALMIYACAĞIMI SANIYORUM
17/1
YAVRUM.. FAKAT LUCKİ... NEDEN GÖRMESİN YAVRUSUNU?
SAKİN OL.. BEN MÜSAADE ETTİM LUCKİYİ SEN DE GÖRECEKSİN
BİRAZ SONRA LUCKİ GELDİ.
LUCİANA SEVGİLİM
LUCKİ!
HEMŞİRE BARBARANIN YAPTIĞI İYİLİĞE TEŞEKKÜR EDERİM. FAKAT LUCİANA DA AYNI FİKİRDE
BENİM ÇOCUĞUM. BENDEN BEDBAHT İNSAN YOKTUR. FAKAT ŞU ANDA ÖYLE MESUDUM Kİ
DURUN ÇAĞIRAYIM.
EVET LUCKİ.. ONA BEN DE TEŞEKKÜR ETMEK İSTERİM.
BARBARA.. ALLAHIM... KAÇMIŞ..
200/1

FIRSATTAN İSTİFA. DE EDEN BARBARA HAPİSTEN KAÇIP YAKIN BİR ŞEHİRDEKİ ANNİKA. TININ EVİNE GİTTİ.

İTİRAZ ETMEYİN BURAYA GELME. ĞE MEC. BURDUM

KAÇMAKLA DURUMUNUZUN İYİLEŞTİĞİNİ Mİ SANIYORSU. NUZ? HEM BE. Nİ HEM KENDİNİ. Zİ MÜŞKÜL DU. RUMA SOKTUNUZ

17/2

HEM SONRA DOĞRUCA SİZİ BURADAN ARA YACAKLARINA EMİN OLUN..

İYİ YA.. SİZ DE BENİ DAHA EMİN BİR YERE SAKLARSINIZ. HEM SONRA BU MESELEYİ HALLETMEK İÇİN HAREKETE GEÇMEK LÂZIM. SANIKLARIN HEPSİ KABAHATSİZ. ASIL KABA. HATLİYSE BİR YERE SİN. MİŞ.. ASIL ONU BULMAK LÂZIM.

YOKSA BİRİNDEN Mİ ŞÜPHE EDİYORSUN

BU DA MÜ KÜN. FAKA BENİ DİN. LEYİN..

SEN KENDİNİ DÜŞÜN YAVRUM. BARBARA BULUNA. MIYOR. ALLAH NE YAZDIYSA O OLUR.

BARBARADAN NE HABER HEMŞİRE?

HAVA AĞARIR AĞARMAZ DERHAL OTOMOBİLLİ PO. LİSLER ARAMAĞA ÇIKTILAR

BARBARANIN KAÇTIĞI ÖĞRENİLİNCE CEZAEVİ BİRBİRİNE Gİ. RER.

AFFEDİLMEZ BİR KABAHAT İŞLEMİŞSİNİZ HEMŞİRE. BARBARA ETEKLİKLİ BİR ŞEYTAN. DIR.

FAKAT BÖYLE BİR PLANI OLDU. ĞUNU KİM TAHMİN EDER. Dİ.

200/2

ARKASI VAR

POLİS=P

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazan: Kemalettin Tuğcu

SAYI: 50

— Hakikaten öyle Yusuf Bey. Sükûnet teslimiyet ve biraz da memnuniyet işaretidir. Bizans böyle ne fırtınalar geçirdi, ne büyük yağmalara uğradı. Hayat şehirde bir bahar gibi uyanıyor, yeşeriyor, filizleniyor.

Fatma Sultanı Harem kapısına kadar götürdüm. Bana gülümsedi ve gitti. İçimi çekerek döndüm. Kendi kendime:

— Artık yetişir Hanım Sultan, dedim. Biraz da kendimiz için çalışalım.

Yatak odama geçtim. Orası da bir salon kadar geniş ve süslüydü. Bir koltuğa kuruldum, düşünmeğe başladım.

Kapı sessizce açıldı. İçeriye beyaz, ışık gibi bir kız girdi. Bana doğru koşarak geldi ve önümde diz çöktü.

— Efendimiz, cariyenize bir emriniz var mı?

Bu narin Rum dilberinin çenesini tutup yüzüne baktım ve:

— Seni kim gönderdi Lükita, dedim.

— Hanım Sultan gönderdi efendimiz.

— Ne buyurdular?

— Efendimizin konakta bir sevgilisi varmış. Belki o sensin. Git, kalbindeki yerini al, buyurdular.

— Lükita, sen çok güzel bir kızsın amma benim sevgilim değilsin. Haydi git, Hanım Sultana böyle söyle.

Lükita gitti. Hanım Sultanın bu oyunu önce hoşuma gitti. Renk renk giydirdiği kızlar korkarak kapıdan giriyor ve binbir heyecan içinde bana gelerek elimi tutuyor ve öperek kendilerine bir emrim olup olmadığını soruyordu.

Önce birer birer, daha sonra ikişer ikişer geldiler. Onların bu gelişleri ve utanarak dönüşleri Gaffarı pek telâşlandırmıştı. Bir defasında ellerini uğuşturarak karşıma dikildi:

— Efendimiz, muradınız hangisi ise ismini buyurunuz. Zatınızı yormıyalım.

İş yavaş yavaş ciddiyet kesbediyordu. Berrak, masum ve bakire çehrelerin karşıma dikilişi, hepsinin de titremesi sinirlerimi bozmuştu. Fatma Sultanın oyununu sonuna kadar takip ettim. Son olarak Teofanos gelmişti. Kız fevkalâde müteessirdi. Bizans prensesinin bu hareketi büsbütün canımı sıktı ve Teofanosa:

— Git Fatma Sultana söyle, dedim. Artık kimi gönderirse Allah şahidim olsun ki burada alakoyacağım.

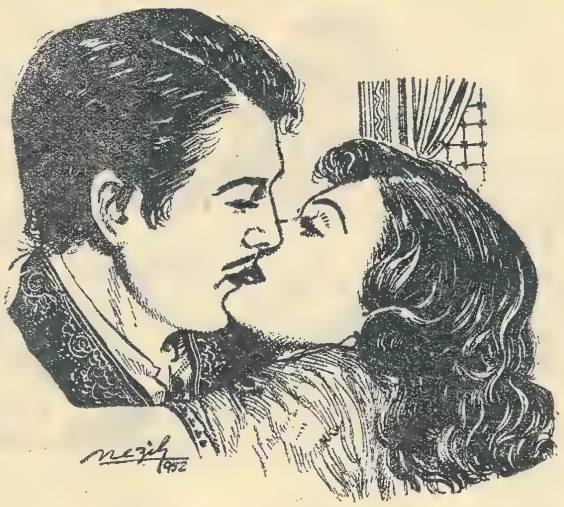
Gece yarısı olmuştu. İrenin bu önce bana cazip görünen oyuna bir nihayet vereceğini zannediyordum. Fakat kapı bir daha açıldı. İçeriye bir kız daha girdi. Arkasına pembe incili, dantelli bir pelerin almış ve yüzünü pembe bir tülle örtmüştü.

Fatma Sultan hangi güzeli feda etmişti?

Diz çökmüş olan kızı heyecanla bileklerinden tutarak önümden kaldırdım. Geniş koltuğa, yanıma oturttum. Garip bir güpphe içinde yüzümü açtım.

İren Paleoloğ, benzi alevler içinde, gözleri dopdolu ve çarpıntılar içindeydi.

— Size, yemin ettiğimi söylemediler mi Hanım Sultan?

— Söylediler Yusuf Bey.

— Sizi burada alakoymağa mecburum Hanım Sultan.

— Alakoyunuz.

— Fakat sizin bir kalbiniz vardır.

— Elbette Yusuf Bey.

— Bu kalbin rızası olmadan, sevilmiyen bir erkeğin kolları arasına düşmek herhalde çok elemlidir.

— Herhalde Yusuf Bey.

— Ben burada bir esirken yüzlerce esir sahibi oldum. Binlerce altın sahibi oldum. Prenseslerin mukadderatını avucumda tuttum, bir bu kalbe sahip olmadan değil mi?

— Hangi kalbe?

— Sizin kalbinize Hanım Sultan.

— Mehmet Bey Bizansı almadan size o kalbi aldınız Yusuf Bey.

Onun dudaklarından bu sözü duyunca yüzünü gözünü öpmem, göğsüme bastırmam icabederdi. Halbuki ayağa kalkmıştım.

— O halde bana bu kızları niçin gönderiyorsunuz. Beni denemek için mi?

— Hayır, sevdiğimi kıskanmamağa alışmak istiyordum.

Geniş odayı baştan başa geçerek kapıya kadar indim ve biraz sonra geriye döndüm. Fatma Sultan yaptığına pek müteessir görünüyordu. Buna rağmen metanetle soruyordu:

— Nereye gittiniz Yusuf Bey?

— Hüseyine bazı emirler verdim.

— Aşağıdaki gürültüler nedir?

— Hüseyin bir yere gidiyor.

— Niçin kaşlarınızı çatıyorsunuz Yusuf Bey?

— Bekliyorum.

— Ne bekliyorsunuz?

— Sabırlı olunuz.

GECE YARISI

Odanın pencerelerinden birisini açmış, dışarıya bakıyordum. Uykulu sokakların ötesinde devriye gezenlerin ayak sesleri boğuk boğuk işitiliyordu. Ateş böcekleri birer damla ışıklariyle bahçenin üzerinden geçiyorlardı.

Zannettim ki Bizans eriyor, etrafımda her şey eriyor ve ben pembe bulutlar üzerinde uçuyorum.

Dakikalar ağır ağır ilerliyordu. Nihayet beklemekten usanan Fatma Sultan yanıma geldi. Titrek bir sesle:

— Beni korkutuyorsun Yusuf, dedi.

Cevap vermedim. Çok uzaklardan atların koştuğu duyuluyordu. Bu sesler yaklaştı. Köşeyi döndü ve sokağa girerek konağın bahçesine dahil oldular. Selâmlık kapısı açıldı. Gaffarin ince ve titrek sesi:

— Buyurunuz efendim, diye davet etti.

Kapıya doğru yürüdüm. Hüseyin bana dışarıdan seslendi. Gelenleri içeriye aldım. Fatma Sultan karşısında koca sarığı ile bir hoca görünce şaşırmıştı. Bu şaşkınlık çok sürmedi. Hoca Şaklaban Hüseyinle Gaffarı şahit yaparak nikâhımızı kıydı.

Kendisine ipek bir kese içinde yüz altın verdim. Gece yarısı yatağından kaldırılan ihtiyar ummadığı bir servet karşısında şaşkına dönmüştü.

Onu merdivenlere kadar indirdim ve geriye döndüm. Bütün mumlar yanıyordu. Hanım Sultan bir başka ışık gibi ortada duruyor ve yaşlı gözleriyle bana bakıyordu.

— Yusuf, buna neden lüzum gördün? Fatma senin kollarına nikâhsız da gelirdi.

— Yusuf sana feda olsun Hanım Sultan. Bir Müslüman kız ancak meşru bir aşka mukabele eder. Gel bana güzel sultanım. Kalbim, kollarım senin hararetine muhtaç.

— Beni seviyorsun da niye bu kadar bekledin?

Bizans Prensesi İren Paleoloğ alev alev yanıyordu sanki. Kollarını kaldırdı.

İnce bileklerini omuzlarıma koyarken pembe incili ipek atkısı genç vücudüne sarıla sarıla ayaklarına kadar indi. Çıplak omuzlarına serpilen saçlariyle, bütün gençliği ve bekâretiyle boynuma sarıldı:

— Ulu Tanrının sevgisiyle birlikte sen kalbime girdin güzel Yusuf, dedi. Seni bir Bizanslı prenses olarak sevdim. Bir Fatma Sultan olarak senin oluyorum.

— Fakat ben hep o esir Yusuf.

Dudaklarımız birleşti. Zannettim ki ben eriyorum, zaman eriyor, Bizans eriyor ve bir pembe bulut üstünde göklerde uçuyorum.

BİTTİ

BİR KADIN VURULDU!

AŞK ve MACERA ROMANI

YAZAN: Kemalettin Tuğcu

GuzelYusuf bu sayıda bitti. Yeni bir cilt başı olan gelecek 201. ci sayıda yepyeni bir romana başlıyoruz. Yeni romanımız size büyük heyecanlar verecek bambaşka bir eserdir

Gelecek Sayıda Başlıyor

BİR KADIN VURULDU!

ATMACA REİS

200 32

YUKARI ÇIKARKEN ATMACA REİS HELYOS'U ELİNDEN TUTTU

CESUR OL YAVRUM..

BÜYÜRSÜNLER EFENDİM. SULTANLA BAYAN SİZİ İÇERİDE BEKLİYORLAR

HEYECAN HER ÜÇÜNDE DE HADDİNİ BULDU. FAKAT İÇERİ GİRİNCE HAYRETLERİ SON HADDİNİ BULDU.

İF ADASI KONTESİ..

İMDAT

BİZE İHANET ETTİLER..

SULTAN AĞZINI AÇAMADAN

KONKİTA NEREDE SÖYLE ALÇAK..

ANNEM NEREDE... NE YAPTIN ONU..?

GÜRÜLTÜYE MUHAFIZLAR VE REİSİN ÜÇ ADAMI KOŞTU.

REİS, MELVİN, HELYOS VE ÜÇ TAYFA ASLANLAR GİBİ ÇARPIŞTILAR.

FAKAT ÇOKLUK KARŞISINDA MAĞLUP OLDULAR.

BU HERİFLER HİYLE İLE GİRİP SARAYIMA HÜCUM ETTİLER

HEPSİNİ BİR ODAYA HAPSEDİN. ŞU İKİSİNİ BIRAKIN..

CEZALARINI VERMEDEN KİM OLDUKLARINI SÖYLEYİN

BENİM CAN DÜŞMANLARIM. AMA NASIL TAYFALARIMIN YERİNE GEÇMİŞLER

200

GAYET BASİT.. GEMİNİZİ BATIRDIK. BERUT BEYİ BİZİ KORSAN SANDI, BURAYA YOLLADI

AFERİN.. BEN DE SİZE İYİ BİR HABER VEREYİM KONKİTA BOĞULDU.

BU SÖZLERİ DUYAN REİS MUHAFIZLARININ ELİNDEN KURTULDU VE ANGELİKA'YI DENİZE ATMAYA HAZIRLANDI.

ARKASI VAR

Komşunun Kedisi

Yazan: M. YAMAN

Bağdat caddesi üstünde, yanyana kurulmuş ve aralarında bir bahçe duvarı olan iki köşkten birisinde oturuyorduk.

Galiba bu iki köşkün sahipleri, bir vakitler geçinememişler de aradaki duvarı iki metre yükseltmiş, yüzünü çimento ile sağlamlaştırmış ve en üstüne de cam kırıkları saplayıp dondurmuşlar.

Ahmet Sahir bekârdı. Annesi, büyük babası ve halasıyla yazlığa çıkınca köşkü tutmuş, havasiyle suyu ile iyi imtizaç ettiklerinden yerleşip kalmışlardı.

Ahmet Sahir sabah erken gidip, akşam geç döndüğü için konu komşu ile pek alâkadar olmamıştı. Fakat o yaz, yıllık iznini alınca tatilden tam istifade için biraz bahçeyle, biraz etrafiyle meşgul olmağa başlamıştı.

Bitişik komşuda kimler olduğunu bilmiyordu. Fakat küçük bir kedi miyavlaması onu tatilinin ilk günlerinde bizar etmeğe başladı.

Bahçede, şezlonga uzanıp dinlenirken hınzır yumurcak durmadan ve acı acı haykırıyordu. Duvar yüksekti. Öte tarafta ne olduğu belli değildi. Bitişik köşkün onlara bakan pencereleri de daima kapalı bulunuyordu.

Bir sabah canına yetti:

— Hay çenen tutulsun, diye sesin geldiği tarafa doğru yürüdü. Kendi bahçelerinde, yüksek otların, kartopuların arasına büzülmüş, beyazlı sarılı ufacık bir kedi duvara baka baka bağırıyordu.

Ahmet Sahir kediyi tuttu, ne yapacağını düşünürken duvarın arkasından tatlı bir kadın sesi duydu:

— Zertop, zertop... Of Yarabbi nereye sıkışıp kaldı yine.

Ha, demek bitişiklerin kedisiydi, Ahmet Sahir kediyi alarak caddeye çıktı ve bitişik bahçenin alçak kapısının önünde durdu.

Pek genç ve epeyce de güzel bir kadın onu görünce şaşırmış gibi yaptı. Hava epeyce sıcaktı ve o kısa kollu, göğsü de haylı açıkça bir bluzla dolaşıyordu. Biraz sıkılarak hızlı hızlı geldi. Ahmet Sahir gülümsedi:

— Kediniz bizim bahçeye atlamış bayan. Duvar epeyce yüksek, hem çimento sıvalı olduğu için tırmanamıyor.

— Size zahmet oldu Beyefendi.

Kedi Ahmet Sahirden genç kadının eline geçti. Genç kadın onu omuzuna koydu. Kedi onun omuzuna çıkınca başına yaslanmış ve ön ayaklariyle omuzunu ovar gibi yapıp hırıldarken tırnakları canını yakmağa başlamıştı:

— Ay, av Zertop, diyordu. Ay, dur... Of paraladın bütün. Dur..

Kediyi güçlükle kucağına indirdi. Ahmet Sahir:

— Çok güzel kedi, diye konuştu.

— Güzel ama işte görüyorsunuz pek yaramaz. Hem ikide birde kaçıyor, hem de seveceğim diye canını yakıyor.

İnsan hem yaz mevsiminde, hem genç, hem de çok güzel bir kadın karşısında olunca niyeti yavaş yavaş bozulmaz mı? Ahmet Sahir de içinden:

— Şu kedinin yerinde ben olsam, diye düşündü.

Fakat bu haram arzusunu belirtmemek için konuştu. Komşu da pek konuşkandı. Kendisini hiç görmediğini anlatıyordu.

İki gün sonra kedi yine bahçeye atlamıştı. Acı, acı mavlamış ve pat diye düştükten sonra duvara baka baka mızıklanmıştı. Bu defa boynunda kırmızı bir kurdele vardı. Ahmet Sahir kediyi yine götürdü. Genç kadın:

— Vallahi size karşı mahçubum, dedi. Çok oldu artık:

— Ne ehemmiyeti var efendim. Hayvancık oynarken düşüyor galiba. Siz de pek düşkünsünüz kedinize. Hem beyefendiyi tanımıyorum. Acaba trende filân rastlıyor muyuz dersiniz?

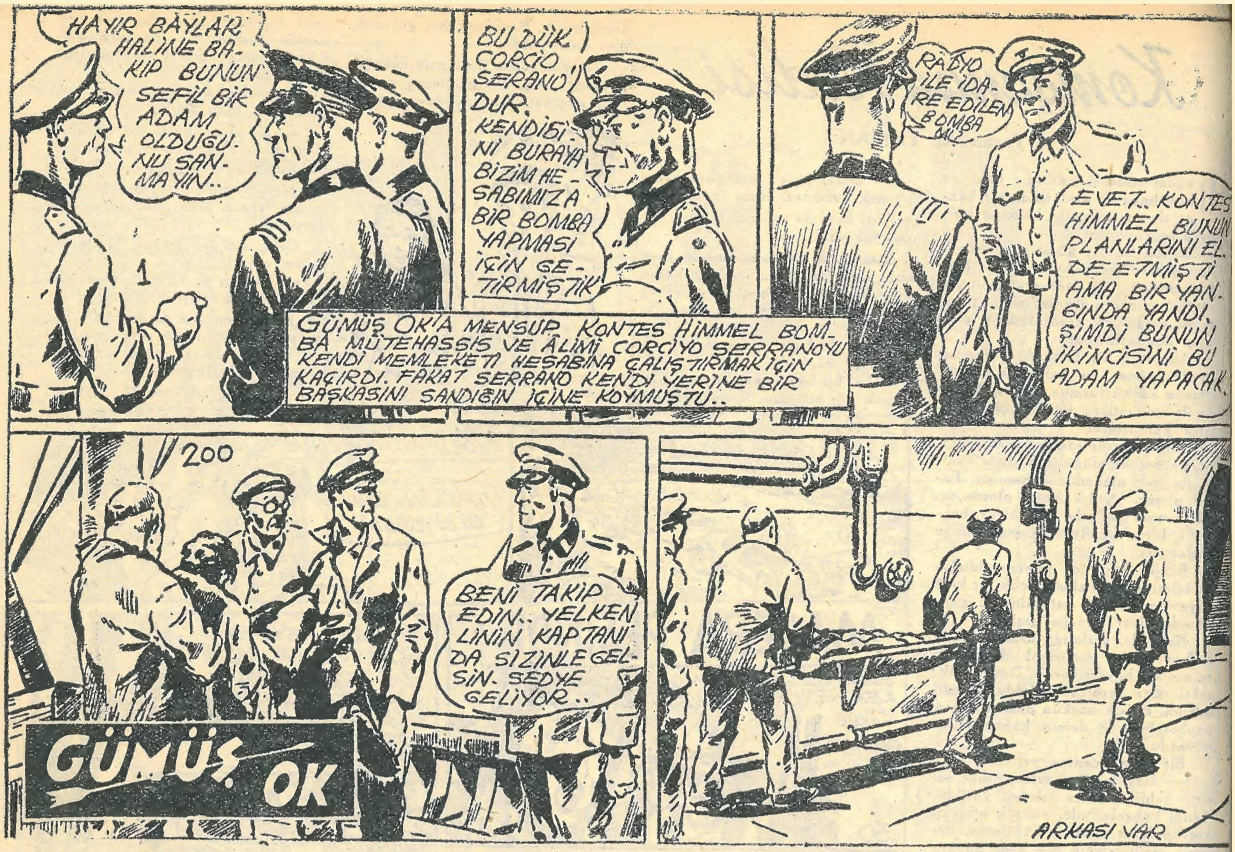
Genç kadın boynunu bir tarafa doğru çarpıttı:

— Kocam üç yıl önce öldü. Zaten altı aylık evliydik. Yalnızım artık. Bir annem var. O da kendi halinde. Odasından pek az çıkar. Dizleri ağrıyor. Kırk yılda bir akrabalardan gelecekler de...

(Arkası 14. sayfada)

ATEŞ SİPAHİ

(4. sayfadan devamı

Birdenbire sokağın kalabalığından gür bir ses haykırdı:

— Ne yaptınız be?. Herifler doğuya gittiler...

Kalabalık bir anda döndü ve sarışın bir delikanlının elini kaldırarak bağırdığını gördü... Bu dağlar delisi Süleymandı... Âdeta azarlar gibi söylüyordu:

— Aptallık ettiniz. Gözümüzün önünde doğuya at kopardılar..

Amasyanın hâkimi olan paşa, titrek bir sesle sordu:

— Delikanlı, doğuya gittiklerini iyi biliyor musun?.

— Evet... Doğuya doğru gittiklerini iyi biliyorum... Biz henüz Amasyaya geleli yarım saat olmadı... Kale kapısından girerken gördük...

Dağlar delisi bunu söyliyerek yaklaştı ve paşanın önünde durdu:

— Bekçi sizi aldatmış! dedi.

— Nasıl aldatmış?... Bekçinin gözü yok mu?

— Var... Fakat kalbi yok... Bekçiyi sizden çoktan satın almışlar paşa!...

Paşa şaşırmıştı... Ne yapacağını bilmiyordu... Her geçen saniye onun için bir azap oluyordu... Kızının her geçen saniyede gittikçe uzaklaştığını, gittikçe mahvolduğunu hissettikçe, sinirleri boşanıyordu...

Süleyman emreder gibi:

— Durmayın paşa, dedi... Susmayın... Adamınız varsa hemen doğuya doğru çıkarın... Yoksa kızınız elden gidiyor...

Orta yaşlı kadın derin bir inilti ile sızladı ve paşanın eteklerine sarıldı...

Gece adamakıllı bastırmıştı... Her taraf kararmış, sokaklar zifiri bir karanlığa bürünmüştü... Paşa ayaklarına sarılan karısını hafifçe iterek mırıldandı: (Arkası var)

KOMŞUNUN KEDİSİ

(13. sayfadan devam)

— Vallahi bizimkiler de Allahlık. Sözde sayfiyedeler. Ya mutfakta, ya iş başında. Fakat nihayet bavadan istifade ediyorlar.

Kedi üçüncü defa bahçede miyavladığı zaman Ahmet Sahir Handan hanımla deniz bahsini açtı. İleride tenha bir kumluk varmış. Pek erken saatte kimse bulunmuyormuş.

— Çok defa denize girmeden dönüyorum, dedi. Çoluk, çocuk geliyorlar. Siz yüzmez misiniz?

— İstiyorum ama. Plâja kadar gitmek, sonra kalabalık.

— Siz de orada girebilirsiniz.

Ahmet Sahir bir gün erkenden niyetlenmiş ve tarif edilen yere gitmişti. Deniz ne kadar soğuk oluyordu bu saatte. Fakat küçük bir tümsek arkasından güzel komşusunun kendisini birden sulara attığını görünce epeyce mahçup olmuştu. Sıkılarak sudan çıktı. Fakat beraber döndüler. Handan hanım:

— Memnun kalmadınız galiba, dedi.

— Onun için değil. Sizi rahatsız ettim de.

— Fakat orası benim değil ki Sahir bey.

Ne güzel bir vücudü vardı bu Handan hanımın. Sahir ona tutulacağını anlamıştı. Etrafa karşı büyük bir mahçubiyet teşkil edecek olan hareketlerde bulunmaktan çekinirdi. Onu görmemek, ondan uzak bulunmak daha iyiydi.

Fakat gençlik Ahmet Sahiri fena halde mütecessis yapmıştı. İkinci kattan perdenin arkasından bitişik köşkü gözetliyordu.

Bir iki gün bahçeye çıkmamıştı. Bir sabah yine indi. Şezlongunu kurup uzandı. Canı sıkıldığı için tekrar odasına çıktı, bir kitap aldı. Bir kere daha pencereye sokularak bitişik bahçeye baktı.

Handan, duvarın kenarına bir iskemle getirmiş, üstüne çıkmış, küçük kediyi duvarın üzerinden öte tarafa atmağa uğraşıyordu.

Kediyi attı, bir müddet bekledi ve kedi miyavlamağa başlayınca tatlı bir sesle çağırmağa koyuldu:

— Zertop, Zertop, yine nereye gittin. Ah yaramaz..

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ. Ankara cad. No. 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira. 6 aylığı (25 sayı) 6 lira.

Sahibi: T. N. DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

KARDEŞLİK CEMİYETİ

(3. Sayfadan devam)

den dönüp vaziyeti öğrenince pür hiddet Smith'i arayıp buldular ve:

— Bu ne kepazelik... Bu düpedüz edepsizliktir... Sen bizim karılarımıza nasıl tecavüz edersin?.. Alçak!.. Namussuz!.. diye bağırıp çağırmağa başladılar. İçin için gülen Smith, hiç istifini bozmadı:

— Niçin kızıyorsunuz, diye sordu. Birimizin malı hepimizin, hepimizinki birimizin değil mi idi? Siz benim atımı kullanırken, bana çeşitli işlerinizi gördürürken atım "atımız", işiniz "işimiz" olmamış mı idi? Şimdi de karımız "karımız" yani benim de karım olunca niye kızıyorsunuz?

UÇAN MARTAVALLAR

Paristeki Dış İşleri Bakanları toplantısında Fransız delegesi Rus delegesine Finlandiya üzerinde görülen uçan dairelerin Rusyadan mı geldiklerini sormuştu. Mr. Gromyko;

— «Uçan daire mi?» diye burun kıvırdı. «Bizim olimpiyatlar için talim yapan disk atıcıların diskleri olsa gerek!»

Emsalsiz Hikâye ve Roman Hazineleri

BİNBİR ROMAN CİLTLERİ

BİNBİR ROMAN, elinizdeki 200 üncü sayısiyle sekizinci cildini bitirmektedir. BİNBİR ROMAN koleksiyonları, sağlam ve zarif kapaklar içinde ciltlenmiş bir halde idaremizde 6 şar liradan satılmaktadır. Birinciden sekizinciye kadar bütün ciltler mevcuttur. Her cildi 400 sahifelik muazzam bir roman, resimli roman ve hikâye hazinesi olan bu ciltleri edinmenizi tavsiye ederiz.

AŞK İHTİRASTIR

TULEA VE ARKADAŞLARI KÖYÜN ORTASINDA AŞK DANSI YAPIYORLARDI. HAREKETLERİNİN HER BİRİ BİR ERKEĞİ ÇILDEN ÇIKARAK CİNSTENDİ.

22/1

FRANK İLE LARRİ HAYRAN HAYRAN GENÇ KIZLARI SEYREDİYORLARDI.

İKİSİ DE NEREDE OLDUKLARINI UNUTMUŞLAR, AĞZI AÇIK AYRAN BUDALALARI GİBİ YDİLER

TULEANIN HER HAREKETİ DERİN BİR CİNSİ MANA ARZEDİYORDU.

ÖTE YANDAN KÖYÜN DELİKANLILARI SEVGİLİLERİNİ KAÇIRMAK İÇİN SIRAYA GİRMİŞLERDİ.

200/1

BİRDEN KÖYÜN GENÇLERİNDEN BİRİ ATILDI. SEVGİLİSİNE SARILDI. ALDI ÇALILIKLARIN İÇİNE SÜRÜKLEDİ. ÂDET BÖYLEYDİ. KİMSENİN KILI BİLE KIPIRDAMADI.

BİNBİR ROMAN

GENÇ KIZ YİNE ÂDET İCABI BİRAZ NAZLANDI. FAKAT DELİKANLISI YORULMASIN DİYE ONUNLA DAHA İYİ YERLEŞTİ.

22/2

BİRİNCİSİNİ, İKİNCİ, ÜÇÜNCÜ YAPMA KIZ KAÇIRMA VAK'ALARI TAKİP ETTİ. KÖYDE HERKES HAYATINDAN MEMNUNDU.

ORTADAN TULEADAN BAŞKA KİMSE KALMADI. YERLİ DELİKANLILAR KIZI KAÇIRMAYA CESARET EDEMİYORLARDI.

TULEANIN İŞTEDİĞİ GENÇ BELLİYDİ.. BU FRANK'TI.

FAKAT ZAMAN ZAMAN LARRİYE DE ÜMİT VERECEK HAREKETLERDE BULUNUYORDU.

ÇOK GEÇMEDEN İKİSİ DE ORTAYA ÇIKTILAR. BİRİSİ KIZIN BİR KOLUNDAN ÖTEKİ ÖTEKİ KOLUNDAN YAKALADI.

20c/2

BU SEFER LARRİNİN KARARI KATİYDİ. ARTIK FRANK'A KAPTIRMIYACAKTI.. FRANK'IN BU DOYMAK BİLMEZ İHTİRAŞINDAN USANMIŞTI.

FRANK.. ÇEKİL.. KIZI BANA BIRAK.. O BENİM..

NEYE SENİN OLUYORMUŞ?

ARKASI VAR.